

Hugo Bouter

Planul lui Dumnezeu

Planul de salvare al lui Dumnezeu prezentat in
cinci etape din eternitate in eternitate

"Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său".

"Pentru că pe aceia pe care I-a cunoscut dinainte, I-a și rânduit dinainte să fie asemenea Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut între mulți frați."

"Iar pe cei pe care I-a rânduit dinainte, pe aceștia I-a și chemat; și pe cei pe care I-a chemat, pe aceștia I-a și îndreptățit; iar pe cei pe care I-a îndreptățit, pe aceștia I-a și glorificat."

Romani 8, 28 - 30

Cuprins

Cuprins	3
1. SIGURANȚA DIVINĂ	4
2. DRUMUL SALVĂRII	7
3. PREȘTIINȚA LUI DUMNEZEU	9
4. HOTĂRAREA MAI DINAINTE	11
5. CHEMAREA LUI DUMNEZEU	14
6. INDREPTĂȚIREA	18
7. GLORIFICAREA	21

1. SIGURANȚA DIVINĂ

Dar știm

Planul lui Dumnezeu de salvare cuprinde toate perioadele de timp, el se întinde de fapt din eternitate în eternitate. El este desfășurat concis în câteva versete din Biblie în Romani 8 (versetele 28-30). Acest plan însă nu cuprinde pe toți oamenii, ci el se referă la o grupă specială de oameni și anume la cei "ce iubesc pe Dumnezeu". Cine sunt aceștia? Ei sunt poporul Său, copiii lui Dumnezeu, născuți din El și prin Duhul Său. Ei savurează promisiunea divină, siguranța divină: *"Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său"* (Romani 8,28).

Pavel motivează această siguranță, despre care vorbește, aducând ca argument statornicia (soliditatea) planului etern a lui Dumnezeu pentru salvarea celor ce sunt ai Săi, așa cum se explică în versetele ce urmează în acest capitol (versetele 29,30). Aceste locuri din text, deosebit de importante fac obiectul studiului nostru în continuare.

Intenția apostolului scriind aceste cuvinte, a fost ca noi să putem învăța să vedem totul în lumina planului lui Dumnezeu și să privim, raportând totul la înălțimea gândurilor și planurilor Lui eterne. Aceasta este motivația siguranței pline de bucurie: *"Dar știm."* Siguranța noastră se bazează pe faptul că suntem conștienți de ceea ce este și face Dumnezeu pentru noi. Expresia *"știm"* apare foarte des în Noul Testament, atât în Epistolele lui Pavel cât și în cele ale lui Ioan. Expresia indică perspectiva copiilor lui Dumnezeu - prin ungera de către Cel Sfânt - în lucrurile lui Dumnezeu (*"și știți toate"* 1. Ioan 2,20).

Aici în Romani 8, cuvintele sunt scrise în versetul 28 *"Dar știm"* în contrast cu *"noi nu știm"* din versetul 26. Această siguranță divină care ne orientează privirea înainte, ne îndreaptă atenția

spre planul etern al lui Dumnezeu, in contrast cu sentimentele noastre nesigure in mijlocul unei creații care oftează.

Toate lucrurile lucrează spre bine

Ce știm deci acum? Ceea ce știm acum este faptul că toate lucrurile lucrează spre binele acelora care au un loc in aceste planuri eterne și care au fost chemați in mod corespunzător acestora. Căci Dumnezeu este cel ce hotărăște mersul tuturor lucrurilor. El are toate lucrurile in mana Sa. Nu poate fi nimic care să modifice sau să intervină in schimbarea planurilor Sale. El este deasupra lucrurilor văzute. El folosește lucrurile văzute care ne inconjoară și care probabil ne infricosează, ca scenă pe care se realizează planurile Sale.

Intenția Sa eternă se derulează și totul se desfășoară pentru ca aceasta să se adeverească. Toate lucrurile trebuie să lucreze spre bine, chiar dacă aparent, totul se desfășoară greșit. Impreună cu Domnul Isus Hristos, Dumnezeu ne va dărui totul (Romani 8,32). Ele sunt ale noastre, ele ne stau la dispoziție. Fie că sunt slijitori ai lui Dumnezeu, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale noastre (1 Corinteni 3,22). Și nici unul din aceste lucruri nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 8,39).

Nimic nu poate opri pe Dumnezeu in implinirea planurilor Sale eterne de dragosteși nimic nu ne poate răpi Siguranța dragostei Lui.

In afară de aceasta, noi nu suntem doar obiectele pasive ale dragostei Sale. Nu se spune aici că toate lucrurile lucrează spre binele *celor care sunt iubiți de Dumnezeu* (deși așa este). Dimpotrivă ceea ce se spune aici este cu mult mai mult: "Căci știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu". Deci aici accentul este mai mult pe *dragostea noastră față de Dumnezeu*, in timp ce la sfârșitul capitolului 8 din Romani, este accentuată *dragostea lui Dumnezeu față de noi*. (nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu și a

Domnului Hristos).

Dacă deci, suntem creștini adevărați, toate lucrurile lucrează pentru noi spre bine, pentru că noi avem privilegiul și favoarea de a ocupa un loc în planurile de dragoste ale lui Dumnezeu.

Această realitate, nu poate fi percepută în niciun fel prin nivelul practic al credinței noastre. Dar Dumnezeu așteaptă de la noi o conștiință crescândă privind locul pe care El ni l-a dăruit și a relației minunate în care ne-a adus. Dacă avem o înțelegere clară a poziției în care Dumnezeu ne-a ridicat în Domnul Hristos, inimile noastre se vor umple din ce în ce mai mult cu dragoste și recunoștință. Vom corespunde într-o măsură mai mare relației pe care o avem cu Tatăl nostru și vom răspunde dragostei Lui.

Și astfel vom cunoaște tot mai bine, că Dumnezeu conduce toate lucrurile într-un astfel de mod ca acestea să lucreze spre bine.

Toate lucrurile sunt subordonate planului Său divin de salvare, care a început cu alegerea Sa și se termină cu Gloria Sa. Aceasta va întări credința noastră, va face să crească încrederea noastră și va înviora nădejdea noastră.

2. DRUMUL SALVĂRII

Pe aceia pe care îi iubește Dumnezeu

Cand eram păcătoși, aveam nevoie de o schimbare fundamentală în relația noastră cu Dumnezeu. Biblia numește aceasta *naștere din nou* (Ioan 3). Noi am trebuit să fim transformați din cei ce urăsc pe Dumnezeu în cei ce iubesc pe Dumnezeu și să fim aduși într-o nouă relație cu El. De când suntem mantuiți, suntem în relația cu Dumnezeu, copii și fii ai lui Dumnezeu și în același timp frați ai Domnului Isus.

Expresia "cei care iubesc pe Dumnezeu", caracterizează noua relație pe care cei credincioși o au cu Dumnezeu și Tatăl lor. Pentru ca acest lucru să fie posibil, ei au primit o natură nouă, natura dumnezeiască, care iese în relief prin dragoste.

Atât poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, cât și relația noastră cu El, trebuiau să fie transformate radical. Când această transformare a avut loc, când deci ne numim copii ai Dumnezeului cel viu, ne putem întreba plini de uimire: Ce intenționează Dumnezeu cu toți aceștia? Care sunt planurile lui Dumnezeu cu cei pe care i-a adus în această nouă relație cu El și cu Fiul Său iubit?

Am putea oare să acceptăm ideea că am fost aduși la Dumnezeu printr-o întâmplare? Nu ! Dumnezeu, urmărește de la început un țel cu privire la aceia pe care îi iubește. Există un plan absolut sigur, pe care Dumnezeu îl are în vedere, pentru că El ne-a iubit întâi.

Intenția lui Dumnezeu

Romani 8 ne transmite acest plan al lui Dumnezeu. Creștinii pot vedea totul din perspectiva eternității. Ei sunt pe drumul spre glorie și tot ceea ce întâmpină ei pe acest drum, lucrează spre

binele lor. Aceasta contribuie la atingerea țelului. In lumina intenției eterne a lui Dumnezeu totul arată altfel. Intreaga greutate este așezată pe planul divin de salvare. Cand Apostolul vorbește despre: "*acei ce iubesc pe Dumnezeu*", se grăbește să adauge: "*acei ce sunt chemați potrivit planului Său*". Aceste douăelemente aparțin unul altuia. Dacă noi iubim pe Dumnezeu și ii putem spune "*Ava, Tată*", aceasta nu este realizarea noastră, ci lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta are a face cu intenția *Lui* și cu chemarea *Lui*. Este o inițiativă eternă a lui Dumnezeu. Pentru a implinii planul Său de salvare, El avea nevoie nu doar de *decizia* Sa proprie, ci și de *chemarea* Sa proprie.

Acum deci, care este de fapt drumul providențial al salvării? Care sunt treptele acestui plan divin? Romani 8 ne arată următoarele cinci trepte:

1. Preștiința lui Dumnezeu.
2. Hotărarea dinainte a lui Dumnezeu.
3. Chemarea lui Dumnezeu.
4. Indreptățirea
5. Gloria.

Se incepe cu alegerea divină a lui Dumnezeu și se termină cu gloria eternă. Dumnezeu i-a ales pe ai Săi înainte de timpurile eterne și prin chemarea Sa și prin indreptățirea care era necesară, El ii aduce in glorie, unde le acordă plinătate de bucurii.

3. PREȘTIINȚA LUI DUMNEZEU

Plăcerea Lui erau copiii oamenilor

Aceste versete din Romani 8 ne permit o privire în planurile lui Dumnezeu, deși în Epistola către Romani, tema principală nu o reprezintă aceste planuri. Ceea ce iese în relief în Epistola către Romani este răspunderea omului (trăind întâi în păcat, apoi trăind pentru Dumnezeu în Isus Hristos). Pare însă, ca și cum Apostolul Pavel ar ridica aici un voal, pentru a ne permite o privire în ceea ce este din partea lui *Dumnezeu*. Aici ne sunt prezentate planurile eterne, pe care Dumnezeu le-a stabilit independent de poziția omului și neținând seama de responsabilitatea omenească.

Ceva mai târziu, găsim în Noul Testament - în Epistola către Efeseni - o prezentare detaliată a acestor planuri eterne pe care Dumnezeu le-a desfășurat și prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

Preștiința este prima parte din țelul lui Dumnezeu. Preștiința lui Dumnezeu este un aspect al atotștiinței Sale. Omul trebuie să-și însușească ceea ce știe și el face aceasta cu ajutorul informațiilor pe care le primește. Suntem în posesia cunoștințelor noastre, abia după ce ne-am informat la alții, prin mass-media, sau alte medii de informare. Dumnezeu însă, știe *totul* deja *dinainte*, înainte de a avea loc evenimentul, chiar înainte de a exista oamenii. Cunoașterea lui Dumnezeu nu este limitată în funcție de timp - ea depășește timpul - la fel cum Dumnezeu însuși este deasupra timpului. El știe dinainte ce urmează să se întâmple (cum urmează să se desfășoare evenimentele). El anunță sfârșitul de la început. "...din timpuri străvechi, cele nefăcute încă..." (Isaia 46,10).

Ales in Hristos

Preștiința lui Dumnezeu are și un caracter activ. Ea nu constă numai în cunoașterea a ceea ce se va desfășura (ce va fi), ci și în ceea ce stabilește *EI* și se va desfășura (va avea loc). Această preștiință lasă urmele ei în cursul evenimentelor. Ea este în legătură cu suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte pe ai Săi și i-a ales mai dinainte pentru ai face plăcuți în Cel Preaiubit.

Suntem aleși dinaintea oricărui timp, □ După buna plăcere a lui Dumnezeu, □ Puși în numărul Tău, Cel Preaiubit. □ Duhul Tău locuiește în noi toți. □ Noi vom moșteni cu Tine Doamne, □ la plinirea timpului, □ Spre lauda gloriei Tale.

De aceea Scriptura ne arată că preștiința lui Dumnezeu este în legătură *cu* însuși Salvatorul. Ea este în legătură stransă cu persoana și lucrarea Domnului nostru Isus Hristos. El a fost dat conform planului hotărât al lui Dumnezeu și după *preștiința* lui Dumnezeu. El a fost de fapt cunoscut, înainte de întemeierea lumii, ca Miel al lui Dumnezeu (Fapte 2,23; 1 Petru 1,20).

Preștiința este aici în Romani 8, în legătură cu *hotărarea mai dinainte* a sfinților: "Pentru că pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte".

Hotărarea mai dinainte merge ceva mai departe decât alegerea mai dinainte, după cum vom vedea la studiul acestor două expresii în Efeseni 1,4-5.

4. HOTĂRAREA MAI DINAINTE

Oameni peste care se odihnește harul lui Dumnezeu

În Efeseni 1 găsim alegerea mai dinainte în versetul 4 și hotărarea mai dinainte în versetul 5. Când Dumnezeu ne-a ales mai dinainte de întemeierea lumii, El a avut în gând să ne așeze în poziția de "sfinți și fără pată înaintea Sa". Noi aveam nevoie de o natură nouă care să fie în concordanță cu Ființa Sa, atât cu Sfințenia Sa, cât și cu Dragostea Sa. Căci Dumnezeu este Lumină și El este Dragoste. Acest privilegiu ne-a fost acordat în nașterea din nou. Apoi ceea ce urmează este că avem mai dinainte hotărâtă "înfierea prin Isus Hristos pentru Sine Insuși, după buna plăcere a Voiei Sale. Aceasta explică clar faptul că hotărarea mai dinainte este însoțită de binecuvântarea respectivă. În vreme ce alegerea mai dinainte este în legătură cu *înfierea*, hotărarea mai dinainte are de-a face cu obținerea *filiației*. Creștinii nu sunt numai copii ai lui Dumnezeu ci și Fii ai lui Dumnezeu. Când am fost în carne (trup), noi nu am putut fi recunoscuți ca fii ai Săi. A fi copil al lui Dumnezeu este, am putea spune o condiție de bază pentru a putea apărea în prezența Lui. Pe deasupra Dumnezeu ne-a dăruit poziția de fii, prin binecuvântarea deosebită a înfierii.

Suntem acum părtași Fiului lui Dumnezeu, care a devenit Om, pentru a ne mântui și a ne duce la Dumnezeu. Prin Domnul Isus Hristos suntem înaintea lui Dumnezeu fii pentru El, fii de care Dumnezeu are plăcere.

Aceasta este clar în legătură cu ce am citit în Romani 8: "Dumnezeu ne-a hotărât dinainte" să fim asemeni chipului Fiului Său, între care El este întâiul născut între mulți frați" (versetul 29).

Acești frați poartă chipul Său și reflectă gloria Sa. Această binecuvântare deosebită ne putea fi acordată numai ca rezultat al

hotărării mai dinainte, emisă în mod providențial, urmare a unei decizii ce putea fi emisă spre binecuvântare, chiar înainte de întemeierea lumii.

Pe de altă parte vasele maniei și-au pregătit singure în timpul vieții lor distrugerea (Romani 9,22).

Chemarea la gloria lui Dumnezeu

Înțelegem că această hotărâre mai dinainte a fost necesară și pentru faptul că locul omului firesc este pe pământ. "Cerurile sunt cerurile Domnului, dar pământul L-a dat fiilor oamenilor." (Psalmul 116,16).

Acum însă un Om a fost mutat în cer, în gloria lui Dumnezeu pentru că El L-a glorificat pe Dumnezeu pe pământ (Ioan 13.31,32; 17.4,5; Faptele Apostolilor 7.25,26). Dar acest Om, Omul Isus Hristos, nu este singur acolo, El are frați, El are comoștenitori. El este unit cu o mulțime de fii și în mijlocul lor el este Întaiul născut. Aceasta înseamnă că El are între ei primul loc, El este unit cu ei, dar strălucind cu totul în fața lor.

Aceasta este intenția lui Dumnezeu. El ne acordă binecuvântarea înfierii. El dorește să ne facă asemenea chipului Fiului Său iubit și să ne mute cu El în aceeași glorie cerească.

Dumnezeu ne-a adus în această poziție cu totul nouă, care depășește cu mult binecuvântările lui Adam din grădina Eden. De acum avem favoarea să ne adresăm lui Dumnezeu cu "Ava,Tată" (Romani 8,15; Galateni 4,6). Această relație cu Tatăl este o roadă a lucrării de răscumpărare a Fiului, Cel care înviat, ne numește frații Săi (Psalmul 22,22; Ioan 20,17). Noi vom fi totuși desăvârșit asemănători Chipului Fiului lui Dumnezeu, abia atunci când El va apare ca Mantuitor al nostru, pentru a transforma trupul nostru smerit în aceeași formă a trupului Său de glorie (Filipeni 3.20,21). De aceea filiația noastră este în prezent încă obiectul unei speranțe vii. Așteptăm plini de dor desăvârșirea filiației noastre, mântuirea trupului nostru (Romani 8,23).

Așadar ultimul țel al hotărării mai dinainte cu privire la noi este

gloria viitoare, deși Domnul Hristos a intrat deja acolo și noi suntem mutați deja în El acolo. Totuși gloria este ultimul pas în planul de salvare, așa cum ni se arată în Romani 8. Acest gând este confirmat în Efeseni 1, unde hotărârea mai dinainte este amintită nu numai ca fundament al înfierii noastre, ci și ca fundament al gloriei viitoare, pe care noi o vom moșteni. Noi suntem atât fii, cât și moștenitori. În Domnul Hristos, noi am dobândit "o moștenire", noi cei care suntem hotărâți mai dinainte după decizia Aceluia care face totul după sfatul Voiei Sale (Efeseni 1,1). Ce poziție avem ca rezultat al acestei hotărâri divine emise mai dinainte!

În gloria cerească vom fi înconjurați de Tatăl și Fiul pentru eternitate ca fii ai Tatălui și ca frați ai Domnului Isus.

În afară de aceasta vom fi de față la apariția văzută a gloriei lui Dumnezeu, când Domnul Hristos va păși în domnia Lui de o mie de ani ca Domn peste toate lucrurile.

5. CHEMAREA LUI DUMNEZEU

Chemarea in lumina Lui minunată

Ajungem acum la mijloacele și căile pentru intrarea in aceste binecuvantări, la schimbul ce trebuia să fie realizat acum, pentruca noi să fim capabili să intrăm in aceste privilegii.

Pentruca noi să fim înălțați in poziția de fii și moștenitori, a trebuit să se desfășoare multe evenimente. Intenția lui Dumnezeu era să ne binecuvinteze, dar starea noastră căzută Il impiedica să facă aceasta. Noi ajunsesem pe căi rătăcite, eram departe de Dumnezeu. Eram fără Hristos in lume, nu aveam nici o speranță și eram fără Dumnezeu in lume (Efeseni 2,12). Noi eram toți ca niște oi care ajunseseră departe de cale și Dumnezeu a trebuit să ne cheme inapoi. Dumnezeu a trebuit să ne cheme la El, căci El voia să implinească planul Său. A trebuit ca noi să fim aduși la Dumnezeu (1 Petru 3,18) acesta este nucleul chemării. Dumnezeu ne-a chemat din intuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2,9). El ne-a chemat din intunericul spiritual și moral in care umblam din fire, pentru a ne duce in prezența luminii Sale.

Tatăl care ne-a invrednicit să avem parte de moștenirea sfinților in lumină, care ne-a eliberat din stăpanirea intunericului ... (Coloseni 1.12,13). Această chemare este și dăruitoare de viață. Nu numai că am fost chemați din intuneric in lumina Sa minunată, ci și de la moarte la viață. Așa cum Lazăr a fost chemat din mormant, noi am fost treziți din somnul morții spirituale in care ne aflam. Minunea chemării constă in faptul că cei morți aud glasul Fiului lui Dumnezeu și sunt aduși la viață (Ioan 5.24,25). Partea la care suntem chemați este viața eternă (1 Timotei 6,12).

In Biblie putem găsi mai multe despre aceste lucruri. Inainte eram sclavi ai păcatului, dar acum am fost chemați la libertatea creștină (Galateni 5,13). Eram nemantuiți (2 Timotei 3,2), acum însă, suntem numiți sfinți (Romani 1,7; 1 Corinteni 1,2).

Trăiam în necurăție, dar Dumnezeu ne-a chemat în sfințenie (1 Tesalonicieni 4,7). Noi trăiam în vrăjmășie cu Dumnezeu și cu oamenii, dar acum am fost chemați la pacea lui Hristos într-un trup (Coloseni 1,9). Nu aveam nici o părtășie cu Hristos, dar am fost chemați la părtășia cu Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos Domnul nostru (1 Corinteni 1,9). Nu puteam ajunge la gloria lui Dumnezeu (Romani 3,23), acum însă Dumnezeu, ne cheamă în propria Sa Impărăție și propria Sa Glorie (1 Tesalonicieni 2,12). Dumnezeu este Dumnezeul oricărui har, care ne-a chemat la gloria Sa eternă în Hristos Isus (1 Petru 5,10).

În general spus, aspectul pozitiv al chemării este cel mai important: Așadar nu starea din care am fost chemați, ci binecuvântarea la care suntem chemați. Următoarele locuri din Scriptură ne arată acest lucru. Suntem chemați să primim promisiunea Duhului (Faptele Apostolilor 2,39), să câștigăm premiul alergării (Filipeni 3,14), să obținem gloria Domnului nostru Isus Hristos (2 Tesalonicieni 2,14), să primim moștenirea eternă (Evrei 9,15), să moștenim binecuvântări (1 Petru 3,9). Chemarea lui Dumnezeu ne învrednicește să primim binecuvântările pe care El le-a pregătit pentru noi înainte de timpurile eterne. Chemarea are loc într-un anumit punct al timpului, în timp ce preștiința lui Dumnezeu este eternă. Scopul chemării este de a împlini intenția Sa eternă. "...după planul veacurilor pe care L-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru..." (Efeseni 3,11). "El ne-a mantuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor" (2 Timotei 1,9). Romani 8 ne spune de asemenea că suntem chemați după intenția Sa. Așadar chemarea noastră este necesară pentru a îndeplini hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu (Romani 8.28,30). Ea este o parte de legătură indispensabilă între intenția eternă a lui Dumnezeu și gloria eternă la care El ne-a hotărât mai dinainte. Nimeni nu este îndreptățit la binecuvântările cerești pe care Dumnezeu le-a dăruit în Domnul Isus Hristos, dacă nu este chemat de Dumnezeu să le moștenească.

CHEMAȚI LA BINECUVANTĂRI CEREȘTI

Această chemare este o necesitate independentă de căderea omului căci ea include moștenirea binecuvantărilor cerești, care depășește cu mult binecuvantările pe care le-a avut Adam în grădina Eden. Este chemarea lui Dumnezeu "sus", chemarea cerească (Filipeni 3,14; Evrei 3,1). Adam era nevinovat și el a avut paradisul pe pământ dar el nu a fost chemat să intre în prezența lui Dumnezeu în cer. Chemarea lui a fost în legătură cu pământul, el nu a fost făcut potrivit pentru cer. Primul om nu a purtat caracteristicile noii creații, dreptatea și sfințenia adevărată, care duc la o separare completă de tot ceea ce conduce la rău (Efeseni 4,24). Adam a fost o creatură, care purta chipul lui Dumnezeu, dar el nu a fugit de stricăciunea care vine în lume prin poftă. El nu a fost creștin, nu a fost un părtăș al naturii dumnezeiești, care refuză răul și îl respinge (2 Petru 1,4). Deși el a purtat aici pe pământ chipul lui Dumnezeu, nu a fost capabil să intre în gloria cerească și să fie în cer în același chip al Fiului lui Dumnezeu. Acest lucru este în exclusivitate roada unei "așa de mari mantuirii" (Evrei 2,3). Ea ne-a adus mai multă binecuvantare decât aceea pe care Adam a pierdut-o atunci când a căzut. De aceea această chemare și este în legătură cu puterea salvatoare și innoitoare care era necesară pentru a ne face potriviți acestei poziții cerești. Chemarea nu este fără alegere, ea este vie și plină de putere. Glasul lui Dumnezeu este dătător de viață și aduce starea de nou născut. Noul Testament vorbește aproape totdeauna în acest fel și în acest mod despre chemare și aceasta cuprinde atât chemarea prin Evanghelie cât și acțiunea lui Dumnezeu în inimile noastre, prin care noi ascultăm chemarea lui Dumnezeu și credem Cuvântul Său. Aceste două elemente aparțin unul altuia. Chemarea noastră este chemarea lui Dumnezeu care rezultă din hotărârea Sa plină de har pe care a avut-o mai dinainte (Romani 8.28-30; 2 Tesalonicieni 3.13,14; 2 Timotei 1,9; 2 Petru 1,9).

O excepție cunoscută de la această regulă este pilda sărbătorii de nuntă din Matei 22, unde este accentuat caracterul exterior al chemării. Chemarea nu este acolo în legătură cu o hotărâre mai dinainte, ci acolo este mai mult în contradicție cu ea ("căci mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși").

Așadar înainte de orice, chemarea lui Dumnezeu este lucrarea sa proprie. Dumnezeu este cel care ne cheamă, aceasta este amintit de circa 15 ori în Noul Testament. Este chemarea Sa (Efeseni 1,18). Dar glasul său ajunge la noi prin Fiul Său. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Cuvantul, care era la Dumnezeu (Ioan 1,1).

Acesta este un al doilea aspect al chemării. Este chemarea lui Dumnezeu în Hristos Isus (Filipeni 3,14). Noi suntem chemați în Domnul și în Harul lui Hristos (1 Corinteni 7,22; Galateni 1,6). Hristos venise să chemme păcătoși la pocăință (Luca 5,32).

Un al treilea aspect al chemării este mijlocul prin care Dumnezeu face să îi fie auzit glasul. Dumnezeu ne cheamă prin Evanghelie (2 Tesaloniceni 2,14), care este predicată având ca temelie lucrarea desăvârșită a Fiului Său.

6. INDREPTĂȚIREA

Cum poate fi un om drept in fața lui Dumnezeu?

Următorul pas care ne pregătește pentru glorie este indreptățirea. Omul păcătos trebuia să fie declarat fără nici o vină fiind considerat drept. El trebuia să fie făcut drept, pentru a fi potrivit pentru gloria pe care Dumnezeu a pregătit-o aleșilor Săi. Căci nu ii este permis nici unui om nedrept să intre in gloria lui Dumnezeu, in lumina pură a prezenței Sale. Privind indreptățirea, este valabil acelaș principiu, pe care l-am văzut in legătură cu chemarea : ea este parte necesară intre intenția eternă a lui Dumnezeu și gloria viitoare a lui Dumnezeu, in care se implinește această intenție. Domnul nostru nu a venit să cheme la pocăință "dreptii" (aceasta inseamnă oameni care se consideră pe sine drepti), ci pe păcătoși (Luca 5,32). Dar acești păcătoși care s-au pocăit, nu pot rămâne păcătoși, de indata ce ei au auzit chemarea lui Dumnezeu. Ei trebuie făcuți drepti. Indreptățirea este privită in Romani sub trei puncte de vedere diferite:

1. In primul rand indreptățirea inseamnă, că păcătoși vinovați sunt declarați liberi de păcatele lor prin sangele ispășitor al Domnului Hristos. Aceasta este o lucrare a Harului lui Dumnezeu și noi o primim ca dar al Său. Indreptățirea nu se realizează prin propriile noastre lucrări, sau prin lucrările legii, ci prin credința in Domnul Isus Hristos. Noi suntem indreptățiti prin Harul lui Dumnezeu, prin salvarea care este in Hristos Isus (Romani 3,20 - 4,8).

2. In al doilea rand, indreptățirea are mai inainte chiar o latură pozitivă, pentrucă Domnul Hristos a inviat din morți. El a fost dat din cauza nelegiuirilor noastre și a fost inviat pentru indreptățirea noastră (Romani 4,25). Invierea lui dovedește că Dumnezeu a primit lucrarea Lui și a găsit satsfacție (mulțumire) deplină in ea. Noi ne punem increderea așadar nu numai in

valoarea morții Domnului Hristos, ci și în puterea învierii Lui. Obiectul credinței noastre este pe de o parte acel Unul care a murit datorită păcatului, o dată pentru totdeauna, iar pe de altă parte este Dumnezeu care L-a înviat din morți și L-a glorificat la dreapta Sa. Ca rezultat al acestui fapt, avem pace cu Dumnezeu, avem acces la acest Har, în care suntem și ne odihnim în nădejdea Gloriei lui Dumnezeu (Romani 4,24 - 5,2).

3. În al treilea rând, îndreptățirea este o "îndreptățire a vieții", bazată pe unirea cu Hristosul înviat. El este capul unei generații noi de oameni și noi am fost făcuți prin ascultarea Sa dreapți - așa cum prin neascultarea unui om am devenit păcătoși (Romani 5, 18,19).

Indreptățirea vieții

Acest ultim punct este foarte important. Dumnezeu ne declară dreapți nu numai pentru că păcatele noastre sunt șterse, ci și pentru că în Hristos noi suntem o nouă creație. Dumnezeu nu ne vede mai departe ca fiind copii ai lui Adam, ca oameni firești și păcătoși căzuți. El ne privește ca pe acei ce sunt legați cu un **Altul** și anume cu Domnul cel înviat Capul unei noi generații. Noi am murit cu Hristos și aceasta constituie sfârșitul legăturii noastre cu întâiul Adam. Acum suntem în Hristos: În Cel înviat noi avem o poziție complet nouă și o viață complet nouă. De aceea îndreptățirea are de a face nu numai cu faptele noastre rele, cu păcatele noastre (și aceasta se vede prin faptul că ele nu ne mai apasă), ci și cu viața noastră, corespunzătoare naturii din care izvorăște. De aceea Romani 6,7 ne spune, că noi am fost declarați liberi față de păcat. Faptul că expresia "păcat" este la singular, arată că este vorba de natura păcătoasă, acea putere rea, care este aducătoare de fapte păcătoase sau păcate.

Noi am murit cu Hristos și astfel suntem morți față de păcat. Dumnezeu ne privește ca trăind pentru El, în Hristos Isus Domnul nostru. În Domnul Cel înviat avem o poziție nouă în fața lui Dumnezeu și de asemenea o viață nouă și amandouă sunt caracterizate printr-o dreptate desăvârșită. Din acest motiv, pentru că suntem în Hristos, pentru că uniți cu El care este Capul

unei noi generații, nu mai există nici o osandire împotriva noastră. "Acum dar nu mai este nici o osandire pentru cei care sunt în Hristos. Cine este cel care ar condamna? Dacă Dumnezeu însuși este Cel ce ne îndreptățește, cine ar putea apoi să emită o acuzație împotriva noastră?" (Romani 8,1, 33,34)

Indreptățirea se bazează pe moartea și învierea lui Hristos. Noi nu suntem îndreptățiți prin viața desăvârșită pe acest pământ a Domnului Isus Hristos, sau prin ascultarea Sa desăvârșită față de lege. Ci noi am fost îndreptățiți, pentru că am fost făcuți una cu Acela care a murit și apoi a înviat. Hristos ne-a răscumpărat prin moartea Sa de blestemul legii, devenind blestem pentru noi (Galateni 3,13). Moartea lui Hristos a constituit sfârșitul vieții noastre carnale și învierea Lui ne-a conferit un loc nou și o viață nouă. Cu viața noastră de înviere posedăm acum o îndreptățire a învierii, cum s-ar putea numi, care se bazează pe propria înviere a lui Hristos și pe propria Sa Glorie.

Dumnezeu a lucrat în dreptate în favoarea Fiului Său, înviindu-L din morți și înălțându-L la dreapta Sa. Dumnezeu nu l-a lăsa printre cei morți, după ce a împlinit lucrarea de mântuire, glorificând în mod desăvârșit pe Tatăl și Dumnezeul Său. Dumnezeu l-a înviat și l-a încununat cu Glorie și Onoare. Acesta a fost un act de dreptate al lui Dumnezeu. Glorificarea Domnului Hristos în cer este răspunsul drept la lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o aici pe pământ (Ioan 13,31,32; 16,10; 17,4,5).

Noi împărțim locul și poziția pe care Domnul Isus Hristos le-a primit de la Dumnezeu ca rezultat al favorii pe care i-a acordat-o în urma lucrării Lui. Aceasta este esența îndreptățirii noastre. Noi suntem uniți cu El în învierea și glorificarea Sa. Dumnezeu ne-a acordat același loc pe care Domnul Hristos l-a dobândit pe drept. Dumnezeu ne vede una cu El, Dumnezeu ne vede una în El. Domnul Hristos este Capul nostru și Reprezentantul nostru. Locul Lui e locul nostru și viața Lui e viața noastră. Așa cum exprimă apostolul Pavel: "Din El, (aceasta înseamnă din Dumnezeu) voi sunteți însă în Hristos Isus care a devenit pentru noi... îndreptățire ..." (1 Corinteni 1,30).

"Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5,21).

7. GLORIFICAREA

Pe aceștia i-a și glorificat

Aceasta ne arată cum îndreptățirea este în legătură cu glorificarea. Îndreptățirea ne dă, pe măsura dreptății, un loc în gloria lui Dumnezeu. Îndreptățirea ne autorizează pentru gloria cerească, pentru care noi în mod natural nu eram absolut de loc potriviți. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de Gloria lui Dumnezeu (Romani 3,23). De aceea nu este de mirare că Epistola către Romani, accentuează atât de puternic contrastul cu poziția noastră actuală. Înainte eram excluși de la Gloria lui Dumnezeu, ea era pentru noi de neatins. "Dar acum pentru că am fost îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu ... și ne lăudăm în speranța gloriei Lui" (Romani 5,12). Romani 8 formulează aceasta chiar la forma timpului trecut: "...pe aceia pe care El i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat" (vers. 30).

Glorificarea nu este numai o speranță, ea este ceva ce posedăm deja în Hristos. Domnul Hristos cel glorificat este arvuna glorificării noastre proprii. Dumnezeu ne vede în El și în El, El ne-a dat gloria pe care El, Omul Isus Hristos a obținut-o pentru noi.

Să mergem la Romani 9, unde suntem numiți "vase ale îndurării" lui Dumnezeu, pe care El le-a pregătit mai dinainte spre glorie (vers. 23). Aici este consemnată o linie în trecut, arătând spre intenția eternă a lui Dumnezeu. Era intenția Lui să ne facă una cu Fiul Său și să ne aducă în glorie. Era dorința Lui să ne introducă în cer în prezența Lui. Scopul acestei intenții eterne este atribuirea gloriei cerești pentru totdeauna celor ce fac obiectul Harului Său. Planul Său este să ne transforme în oameni care să poarte în Glorie chipul Fiului Său. Și pentru aceasta El ne-a pregătit înainte de întemeierea lumii (Romani 9,23).

Privind felul cum decurge acest plan, cunoaștem două aspecte; un aspect exterior și un aspect interior. Intenția lui Dumnezeu va fi implinită în Gloria exterioară, Glorie cu care El va umple creația

Sa. Gloria numelui lui Dumnezeu va fi văzută de întreg pământul, când Domnul Hristos, ca ultimul Adam, va ocupa poziția Sa de domnie pentru o mie de ani (Psalmul 8). Atunci creația va fi eliberată de robia stricăciunii spre libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu. Și noi înșine vom primi eliberarea trupurilor noastre și vom fi de asemenea glorificați (Romani 8, 21-23). Cei mantuiți vor fi descoperiți cu Domnul Hristos în glorie, după ce mai întâi ei vor fi ridicați în glorie și trupul smereniei lor va fi transformat în aceeași formă cu trupul Gloriei Lui (Filipeni 3,21; Coloseni 3,4).

Gloria Lui va fi apoi văzută și admirată în ei (2 Tesalonicieni 1,10). Așa cum primul Adam nu a fost singur, ci împreună cu Eva, guvernând peste prima creație, tot așa Cel de al doilea Adam va avea mireasa Sa, Adunarea glorificată și va domni cu ea în viitor pe pământ.

Tu ai pus măreția Ta mai presus de ceruri

În ultima carte a Bibliei, gloria Adunării ca mireasă, soția mielului este numită "Gloria lui Dumnezeu" (Apocalipsa 21,11-23). Aceasta este revelația Gloriei lui Dumnezeu din afară în creație. Adunarea este sediul ceresc, centrul ceresc al acestei Glorii, căci o luminează Gloria lui Dumnezeu și Mielul este Luminătorul ei, Lumina ei (Apocalipsa 21,23; 22,5). Este Ierusalimul cel de sus, în timp ce Ierusalimul cel de acum, va fi după restaurarea sa centrul acestei glorie pe pământ. Această glorie a noului Ierusalim va fi realizată de creație. Găsim acest aspect al glorificării noastre și în Evanghelia după Ioan, unde Fiul însuși spune în rugăciunea Sa către Tatăl: "Și Eu le-am dat gloria pe care mi-ai dat-o Tu...ca să cunoască lumea că Tu m-ai trimis..." (Ioan 17,22,23). Aceasta este o glorie revelată în exterior, prin care îi este îngăduit lumii să îl recunoască.

Acestuia îi urmează nemijlocit aspectul interior al glorificării noastre - această parte a gloriei care este ascunsă de lume și care nu poate fi văzută decât de copiii lui Dumnezeu, respectiv de aceia care sunt "oameni din casa lui Dumnezeu". În Ioan

17,24 citim: "Tată, doresc, ca aceia pe care mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea, pe care mi-ai dat-o Tu, pentru că m-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii." Aceasta este gloria casei Tatălui, unde Domnul Hristos ne-a pregătit un loc după intrarea Sa la Tatăl. În casa Tatălui vom vedea și vom admira gloria Domnului Hristos. Este adevărat că El savurează acolo o parte deosebită a gloriei, căci El este Intaiul născut într mulți frați. Noi vom fi asemenea Lui în descoperirea văzută a gloriei Sale când El apare în glorie (Coloseni 3,4). Acesta nu este numai aspectul interior al gloriei Sale. În casa Tatălui Său noi vom vedea și vom admira gloria Lui unică.

Există așadar o glorie a copiilor lui Dumnezeu care va putea fi văzută de creație și această libertate a gloriei copiilor lui Dumnezeu va fi chiar să fie împărțită creației (Romani 8,21). Există însă și o altă glorie, care rămâne ascunsă lumii, ea se limitează la copiii lui Dumnezeu. În domeniul exterior al gloriei vom fi ca Domnul Hristos (1 Ioan 3,2). Domeniul interior al gloriei este casa Tatălui, unde Fiul are un loc unic, căci acesta este locul Său din eternitate. Noi vom fi aduși în această sferă intimă a gloriei, căci suntem acei mulți fii, pe care Dumnezeu să-i aducă la glorie. Și Fiul însuși ne-a pregătit un loc în casa Tatălui unde sunt multe locașuri. Și noi vom fi aduși acolo pentru a vedea pe Fiul și pentru a admira gloria Lui unică! Vom fi aduși acolo pentru ca Tatăl să poată privi cu plăcere la noi, pentru că purtăm chipul asemănător Fiului Său și reflectăm gloria Fiului Său!

Editura Ernst Paulus, Haltweg 23 D - 67434 Neustadt / W

Titlul original: "Divine Design" (God's plan of Salvation, presented in five steps from eternity to eternity). Apărută la: Chapter Two, GB - London (Prima ediție 1999)

(Traducere din limba germană - Ion Petru - București 2002)